

Arrest

nr. 86 542 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VANDERMEEREN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 oktober 2009, 7 oktober 2009 en 8 oktober 2009 actualiseert de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 5 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.09.2009 werd ingediend en die op datum van 01.10.2009, 07.10.2009 en 08.10.2009 werd geactualiseerd door :

B., R.(...)

nationaliteit: Marokko

geboren te Douar El Harcha - Maroc op (...)1984

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (bijzondere band met België) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene wil zich beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene verklaart wel dat hij zich in zijn land van herkomst geïnformeerd heeft om op een legale manier toegang tot België te verkrijgen, maar dat dit voor hem niet mogelijk was, en dat hij zich eveneens, op het ogenblik dat hij illegaal in België was binnengekomen, heeft geïnformeerd om een legaal verblijf te verkrijgen. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die zijn beweringen kunnen staven. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene ook in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe, evenals een aanwervingsbelofte bij bvba kleermaker 'D. G. N.(...)'. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Betrokkene verklaart ook dat hij familieleden heeft hier in België, maar hij staat dit niet met bewijzen van verwantschap en hij verduidelijkt ook niet waarom dit een grond zou zijn om hem een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, Nederlands heeft gestudeerd, het Frans beheerst, gewerkt heeft, bereid is om te werken en in het bezit zou zijn van bekwaamheden aangepast aan de arbeidsmarkt, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 18 november 2010 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij in wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, in combinatie met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel aan. In wat kan beschouwd worden als een tweede onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar de verzoekende partij ter adstruering van dit enig middel in haar verzoekschrift het volgende uiteenzet:

“De reden waarom de verblijfsaanvraag van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard is dat verzoekende partij noch een periode van wettig verblijf heeft gehad vóór 18/03/2008 of noch voor deze datum geloofwaardige poging zou hebben ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen enerzijds, en dat verzoeker geen aanspraak kan maken op punt 2.8b van de vernietigde instructies van 19.07.2009 daar hij geen arbeidscontract zou voorleggen anderzijds, - quod non-.

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.1 Schending van de motiveringsplicht

Schending van artikel 2 en 3 van de wet Motivering van bestuurshandelingen

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet

In combinatie met het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel

Doordat in de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd met betrekking tot de door verzoeker gedane poging om een wettig verblijf te bekomen ingevolge de instructies van 19 juli 2009 omtrent de duurzame lokale verankering;

Terwijl in hoofde van verzoeker er aanwijzingen zijn van geloofwaardige pogingen om een wettig verblijf te bekomen overeenkomstig de nietig verklaarde instructies van 19.07.2009;

Zodat de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze en ondermaats werd gemotiveerd en bijgevolg artikel 3 van de wet Motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vw. schendt.

Niettegenstaande dat de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet door de Raad van State op 11 december 2009 vernietigd werden, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer M. WATHELET, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder voornoemde instructie te blijven toepassen.

Krachtens punt 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 kan een persoon geregulariseerd worden, indien men voldoet aan de volgende voorwaarden (deze 3 voorwaarden zijn cumulatief):

"1) U verblijft minstens 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009).

2) U hebt vóór 18 maart 2008:

-een wettig verblijf in België gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum); [OF]

-geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen;

3) U kunt een lokale verankering in België aantonen. De volgende feitelijke gegevens worden door de Dienst Vreemdelingenzaken in aanmerking genomen (mits de aanvraag ontvankelijk werd verklaard):

Sociale banden in België, de schoolloopbaan en de inburgering van de kinderen; Kennis van één van de landstalen of alfabetiseringscursussen in een van de drie landstalen gevolgd hebben;

Het werkverleden in België en de werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, onder andere inzake de door de Gewesten vastgelegde knelpuntenberoepen, het perspectief om een beroepsactiviteit te kunnen uitoefenen en/of de mogelijkheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien."

In de bestreden beslissing werd volledig ten onrechte gesteld dat verzoeker niet aan de tweede voorwaarden zou hebben voldaan, m.n. noch een periode van wettig verblijf heeft gehad voor

18.03.2010 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te komen, - quod non-

Dat in hoofde van verzoeker wel degelijk is voldaan aan de 2de voorwaarde van punt 2.8.a van de instructies van 19/7/2009, nl. een geloofwaardige poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen.

Verzoeker stelt dat er geen enkele rekening werd gehouden met de vele verklaringen van vrienden en kennissen.

Verzoeker heeft inderdaad geen effectieve verblijfsaanvraag ingediend omdat hij de wettekst betreffende artikel 9 bis van de vreemdelingenwet klaar en duidelijk was. Verzoeker diende voor een ontvankelijke verblijfsaanvraag buitengewone omstandigheden aan te tonen, die hem verhinderen om in zijn land van herkomst een dergelijke aanvraag te doen.

De motivering van de bestreden beslissing is gebrekkig door te stellen dat verzoeker de geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bekomen niet aantoonde, noch er aanwijzingen terug te vinden zijn in het administratief dossier.

Noch de instructie van 19.07.2009, noch het vademecum van 21.09.2009 ter verduidelijking van de instructie van 19.07.2009 betreffende indiening van de regularisatiedossier wordt gespecificeerd wat nu precies een "geloofwaardige poging" is. Bovendien wordt noch in de voormelde instructies noch in het voormelde vademecum een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet aangeduid als een geloofwaardige poging.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, heeft een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

Verzoeker is zich er van bewust dat de bewijslast van deze voorwaarden op hem rust. Verzoeker brengt tal van stukken bij, waaruit blijkt dat verzoeker een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in aanmerking te komen voor een regularisatie van zijn verblijf. In het dossier werden door verzoeker tientallen attesten aangebracht betreffende zijn inspanningen, werkbereidheid, zijn kwalificaties, Nederlandse taallessen, integratie, enz..., hetgeen minstens een begin van bewijs is om een geloofwaardige poging aan te tonen.

Dat in de bestreden beslissing nergens met een reden wordt omkleed waarom verzoekers geloofwaardig pogingen niet ernstig zouden zijn.

Dat men echter blijkbaar volledig ten onrechte bijkomende voorwaarden stelt, nl. een effectieve en ernstige poging.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op basis van punt 2.8b van de vernietigde instructies, omdat hij geen behoorlijk arbeidscontract voorlegt.

Terwijl verzoeker tal van stukken bijbrengt waaruit blijkt zijn werkbereidheid blijkt.

Dat verzoeker thans in het bezit is van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract bij de firma S(...), alwaar hij van zodra hij geregulariseerd kan worden tewerkgesteld.

Dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag van 14.09.2009 en bovendien onvoldoende, gebrekkig en niet deugdelijk gemotiveerd is.

Dat verzoeker hoegenaamd niet akkoord kan gaan met de motieven van de bestreden beslissing.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zouden zijn om de verblijfsaanvraag te weigeren. Dat de motivering van de bestreden beslissing noch juist en noch draagkrachtig zijn.¹

Zowel de formele als de materiële motiveringsplicht is geschonden. Het middel is gegrond.

2.2 Schending van de redelijkheidsbeginsel

Verzoeker roept eveneens de schending van de redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

De Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid heeft er zich toe geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de vernietigde instructies van 19/07/2009 te blijven toepassen.

Doordat dat de bestreden beslissing niet is genomen binnen de grenzen van redelijkheidsbeginsel omdat verzoeker geen effectieve en ernstige poging zou hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen.

Terwijl verzoeker alles in het werk heeft gesteld om in aanmerking te komen voor een globale regularisatie.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoekers aanvraag afgewezen als ontvankelijk, doch ongegrond op basis van het feit dat de geloofwaardige poging van verzoeker niet "ernstig" zou zijn.

Dat de Staatssecretaris inderdaad op basis van zijn discretionaire bevoegdheid de vernietigde instructies zal blijven toepassen. Dat blijkbaar in de bestreden beslissing de verwerende partij bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid de grenzen van redelijkheid te buiten gaat, hetgeen heeft geleid tot een onrechtmatige beslissing.

Dit is een feitenkwestie waarbij de gehele situatie van betrokkene op vlak van sociale banden, kennis van een landstaal en mogelijkheden om te werken wordt beoordeeld.

Niettegenstaande verzoeker verscheidene getuigenverklaringen, cursus Nederlands lessen, contract taaistage, bewijzen werkbereidheid bijbrengt, wordt de regularisatieaanvraag van verzoeker afgewezen. Verzoeker snapt echt niet hoe Verwerende partij tot die conclusie kon komen.

Elke redelijke en zorgvuldige overheid, had dan ook dienen te erkennen dat verzoeker wel degelijk afdoende bewijs bijbracht van zijn lokale verankering in België.

Verzoeker is lokaal verankerd in België en verwijst hiervoor naar de bijgebrachte documenten in het administratief dossier:

- 1. Talrijke verklaringen van vrienden, kennissen, en familieleden.*
- 2. Attest Nederlandse taallessen;*
- 3. attest werkbereidheid VDAB;*
- 4. werkbeloofte;*
- 5. enz...*

Zoals reeds in het feitenrelaas uiteengezet blijkt dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft en hier een vriendenkring heeft uitgebouwd. Verzoeker heeft intensief Nederlandse lessen gevolgd en spreekt reeds zeer goed Nederlands, ook gedurende de contacten met vrienden, kennissen en familie.

Verzoeker streeft er dan ook steeds naar zich ten volle te integreren in deze maatschappij.

Verzoeker heeft intensief Nederlandse lessen gevolgd, waarbij hij reeds zeer goed Nederlands spreekt.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van haar bevoegdheden maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De gemachtigde van de Minister handelt derhalve op kennelijk onredelijke wijze wanneer het beslist tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, omdat de geloofwaardige poging van verzoeker niet ernstig genoeg zou zijn.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken gebonden is door de zorgvuldigheidsplicht: dit houdt in dat men moet handelen zoals elk normaal voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon die zich in diezelfde omstandigheden bevindt. Een inbreuk hierop doet zich voor bij de kleinste fout ("culpa levissima").

De beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. De gemachtigde van de Minister dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop de beslissing berust, moet de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen en derhalve de feiten correct beoordelen.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onzorgvuldig tot ongegrondheid van verzoekers aanvraag tot verblijf, hetgeen kennelijk onredelijk is.

Verwerende partij heeft ten onrechte geen enkele rekening gehouden met deze duurzame lokale verankering niettegenstaande juist dit element een doorslaggevend element is tot het toekennen van een wettig verblijf in België. Geen enkele redelijke en zorgvuldige overheid had dan ook de regularisatieaanvraag van verzoeker ongegrond verklaard.

Ook dit middel is derhalve gegrond."

bleekt dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat zij niet voldoet aan de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aanvoert -zij het tevens enerzijds middels enkele beschouwingen omtrent de begrippen 'geloofwaardige poging' en 'duurzame lokale verankering' en anderzijds haar werkbereidheid en arbeidscontract- dat zij wel degelijk in aanmerking komt om te worden geregulariseerd op basis van de vernietigde instructie. Deze voorwaarden een geloofwaardige poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen en een arbeidscontract voor te leggen, werden geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van de criteria 2.8A en 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de aanvraag ongegrond verklaard wordt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.3 Voorts dient op het volgende gewezen te worden:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen in het enig middel, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

2.4 Ten overvloede wordt opgemerkt dat, specifiek wat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel betreft – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het aspect van het middel gesteund op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPES,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES